

Адвентистський ВІСНИК

№ 1 (355)
січень 2020

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьогомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

Компромисс — реальность современной духовной жизни

Бывают недопустимые компромиссы в духовной жизни: в отношениях христианина с миром и Богом, в вопросах нравственности, «сделки» с совестью, с грехом. Компромисс подразумевает уступки, жертвование принципами. В духовной сфере компромисс — это сдача наших позиций противнику, то есть дьяволу. В современном мире существует такое понятие, как «ситуативная этика». Согласно этому понятию, в определенных жизненных ситуациях мы можем поступать так, как нам выгодно. Но приемлемо ли это для настоящих христиан?

2

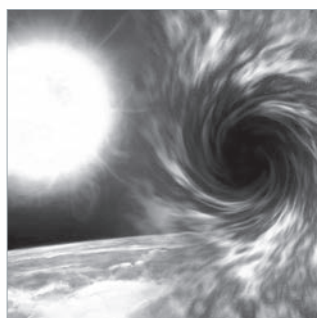
«Охолоне любов
багатьох»

4

«Хватит хромать
на оба колена»

6

Вы «солнце» или
«черная дыра»?

9

Дощ підкорявся
Богові

15

КОМПРОМИСС-реальность современной духовной жизни

На летних Олимпийских играх 1912 года 24-летний спортсмен Джим Торп представлял США в соревнованиях по легкой атлетике. Он был американским индейцем из Оклахомы. 81 страна направила на соревнования своих участников. Утром перед соревнованиями Джим столкнулся с серьезной проблемой – его единственную спортивную обувь украли. Придя в себя, спортсмен решил действовать. Он нашел две туфли в мусорном баке, но одна была слишком большой, поэтому ему пришлось надеть еще один носок. В этих туфлях в тот день Джим завоевал две золотые медали.

Эта история – напоминание о том, что не нужно мириться с проблемами, обвинять в них кого-либо и оправдывать себя. Нежелание преодолевать трудности часто тормозит наше духовное развитие, и постепенно мы утрачиваем надежду. Некто сказал: «Не страшно, что жизнь иногда несправедлива, главное, что вы собираетесь с этим делать». Что бы ни случилось с вами утром, будь то кража обуви, ссора с близким человеком, неутешительный диагноз, неудача в бизнесе, не позволяйте этому помешать вам двигаться дальше. Цель, которую ставит перед каждым из нас Бог, – двигаться дальше, развиваться духовно. Он ожидает нас в Небесном Ханаане. Каждый день мы боремся с компромиссом: стать на сторону Христа или поддаться уловкам дьявола. Жизнь покажет себя с яркой стороны, если мы перестанем оправдываться и будем несмотря ни на что уверенно идти к поставленной цели, избегая греховных компромиссов. Господь хочет, чтобы мы в самых сложных обстоятельствах нашей жизни не теряли надежду, и поддерживает ее в нас.

ПОИСК КОМПРОМИССА

Компромисс – это соглашение, договоренность, основанная на взаимных уступках. Компромиссное решение обычно мало устраивает обе стороны, поскольку в этом случае ни одна из них не получает желаемого в полной мере. Нередко на компромисс идут, чтобы, пожертвовав малым, сохранить или приобрести нечто более ценное.

Иногда и нам приходится идти на компромисс. Почему мы так поступаем? Чаще всего – чтобы избежать конфликта. Но легко ли нам это дается? Компромисс – распространенное явление в политике. Некоторых политиков и дипломатов даже называют мастерами в искусстве достижения компромисса.

Бывают недопустимые компромиссы в духовной жизни: в отношении христианства с миром и Богом, в вопросах нравственности, «сделки» с совестью, с грехом. Компромисс подразумевает уступки, жертвование принципами. В духовной сфере компромисс – это сдача наших позиций противнику, то есть дьяволу. В современном мире существует такое понятие, как «ситуативная этика». Согласно этому понятию, в определенных жизненных ситуациях мы можем поступать так, как нам выгодно. Но приемлемо ли это для настоящих христиан?

События, которые предшествовали выходу израильского народа из Египта, – яркая иллюстрация-предостережение для нас, современных христиан. Перед тем как Божий народ покинул Египет, фараон четырежды предложил Моисею пойти на компромисс.

Повеление Господа в отношении Его народа было конкретным и ясным: «После сего Моисей и Аарон пришли к фараону и сказали ему: так говорит Господь, Бог Израилей: отпусти народ Мой, чтоб Он совершил Мне праздник в пустыне. Но фараон сказал: кто такой Господь, чтоб я послушался голоса Его и отпустил сынов Израиля? я не знаю Господа и Израиля не отпущу. Они сказали ему: Бог Евреев призвал нас; отпусти нас в пустыню на три дня пути принести жертву Господу, Богу нашему, чтобы Он не поразил нас язвою, или мечом» (Исх. 5:1-3; см. 7:16; 8:1). Бог решил освободить их из рабства. Фараона это не устраивало, и он предложил несколько компромиссных решений этого вопроса, чтобы не потерять рабов и в то же время отчасти удовлетворить требование их Бога. Компромиссы, предложенные фараоном, были не чем иным, как частичным исполнением Божьей воли.

«ПРИНЕСИТЕ ЖЕРТВУ БОГУ ВАШЕМУ В СЕЙ ЗЕМЛЕ»

«И призвал фараон Моисея и Аарона и сказал: пойдите, принесите жертву Богу вашему в сей земле» (Исх. 8:25). Внешне фараон не был против религиозных убеждений израильтян и их поклонения Богу. Но где оно должно было происходить? В их домах, дворах, там, где они жили. Моисей отвечает, что «нельзя сего сделать; ибо отвратительно для Египтян жертвоприношение наше Господу, Богу нашему: если мы отвратительную для Египтян жертву станем приносить в глазах их, то не побыют ли они нас камнями? Мы пойдем в пустыню, на три дня пути, и принесем жертву Господу, Богу нашему, как Он скажет нам» (Исх. 8:26, 27). Жертвоприношение животных было мерзостью для египтян. Израильтяне, живущие в Египте, не смогли бы поклоняться Богу согласно установленному Им обряду. Предложение фараона выглядело приемлемо, но несло в себе серьезную провокацию и угрожало жизни израильтян. Кроме этого, принятие этого предложения было сопряжено с непослушанием Богу.

У нас всегда есть выбор, кого нам слушаться: фараона или Бога. Почему мы поклоняемся Богу в суботный день, который приятен Ему? Бог желает, чтобы каждая наша встреча с Ним была частью процесса освящения, чтобы Святой Дух шаг за шагом изменял нашу жизнь, сознание, сердце. Бог желает вывести нас из духовного Египта.

Истинное поклонение Богу требует полного отделения от всякого нечестия, мерзости и зла. Вспомните историю Авраама. Какое повеление дал ему Бог? Господь сказал Аврааму: «Здесь ты не сможешь поклоняться мне, поэтому оставь это насиженное место, и пойдешь туда, куда Я укажу тебе» (см. Быт. 12:1, 4). Что ждало Авраама на новом месте, которое указал ему Господь? «И был голод в той земле. И сошел Аврам в Египет, пожить там, потому что усилился голод в земле»

той» (Быт. 12:10). Нельзя верить Богу только в душе. Наша вера в Бога и поклонение Ему требуют внешнего выражения.

История Лота представляет собой яркий контраст с историей Авраама (Быт. 13:10-13). Вместо благословенной жизни рядом с Авраамом Лот выбирает спокойную и беззаботную, по его мнению, жизнь на содомских равнинах. Так и мы иногда начинаем оглядываться по сторонам, и замечаем, что другие живут лучше, не поклоняясь Богу. И нам с Богом становится тесно. Жизнь по Его принципам перестает быть комфортной.

Спросите себя: мое служение и поклонение Богу – это обязанность или необходимость? Служение и поклонение Богу – это не акция, не разовое действие. Это наш образ жизни, то, что необходимо не Богу, а нам. Мы должны поклоняться Богу не там, где нам удобно, и не так, как мы того хотим, а на том месте, какое выбрал Господь, и так, как угодно Ему.

«НЕ УХОДИТЕ ДАЛЕКО...»

«И сказал фараон: я отпущу вас принести жертву Господу, Богу вашему в пустыне, только не уходите далеко» (Исх. 8:28). Но Моисей ответил: «Вот, я выхожу от тебя, и помолюсь Господу, и удалятся песьи мухи от фараона, и от рабов его, и от народа его завтра; только фараон пусть перестанет обманывать, не отпуская народа принести жертву Господу» (Исх. 8:29). Если мы остаемся в «зоне видимости» дьявола, лелея свои греховные привычки, мы обманываем сами себя.

Это предложение достаточно привлекательно. Зачем идти так далеко? Зачем так усердствовать в поклонении Богу? Для поклонения Богу достаточно одного дня. Но можно ли насытиться духовно всего за один день? Спаситель говорит, что невозможно «служить двум господам» (см. Мф. 6:24). Как бы мы того ни отрицали, мы ежедневно кому-то или чему-то служим. Кому служим мы – Богу или другому господину вашей жизни?

Опасность этого компромисса заключается в развитии «пограничного состояния», при котором христианин вместо полноправного члена церковной семьи становится просто прихожанином. Если мы отдаем себя Богу на три часа в неделю, а все остальное время находимся в Египте, – мы обманываем себя. Это серьезный компромисс. Мы будто предоставляем себя Богу в «аренду» на несколько часов, а потом возвращаемся обратно. Спаситель говорит: «Если кто хочет идти за Мною, отвергнись себя и ежедневно возьми крест свой и следуй за Мною» (Лк. 9:23). Ежедневно!

К сожалению, иногда наши дети не спешат заявить о своей вере в Бога. Они стыдятся признаться кому-либо, что читают Библию, не упоминают об

этом на своих страницах в социальных сетях. Зачастую одноклассники наших детей не знают, что те верующие. Оказывается, не только дети, но и взрослые часто стыдятся рассказывать о своей вере в Бога и о принадлежности к церкви. Это серьезный и опасный компромисс.

«ИДИТЕ И ПОКЛОНИТЕСЬ БОГУ БЕЗ ДЕТЕЙ»

«И возвратили Моисей и Аарона к фараону, и фараон сказал им: пойдите, совершите служение Господу, Богу вашему; кто же и кто пойдет? И сказал Моисей: пойдём с малолетними нашими и стариками нашими, с сыновьями нашими и дочерьми нашими, и с овцами нашими и с волами нашими пойдём, ибо у нас праздник Господу. Фараон сказал им: пусть будет так, Господь с вами! я готов отпустить вас: но зачем с детьми? видите, у вас худое намерение! Нет: пойдите одни мужчины, и совершите служение Господу, так как вы сего просили» (Исх. 10:8-11). Это очень коварный компромисс.

Взрослым не возбранялось поклоняться Богу, а в то время их дети должны были оставаться в Египте и во власти Египта. Этим фараон пытался лишить Израиль и настоящего, и будущего. Родители обязательно вернулись бы к детям. Дьявол и сегодня предлагает: «Дайте детям свободу выбора». Пусть дети вырастут, а потом определятся. Но Господь желает добра Своему народу, наставляя и родителей, и детей поклоняться Ему и строить с Ним близкие, доверительные отношения. Он желает, чтобы и мы, и наш дом служили Господу (см. И. Нав. 24:14). Обязанность родителей – не только выйти из Египта и служить Богу, но и вывести из Египта детей, привести их туда, где обитает Бог, и научить их поклоняться Ему. Дети – это дар от Господа, и они должны быть посвящены Ему. «Фараону» нужны заложники – дети. Тогда родители вернутся к нему, ведь они всегда там, где их ребенок. Из-за этого компромисса могут погибнуть и дети, и их родители.

Иногда, приведя детей на богослужение, мы не заботимся о том, чтобы они были рядом с нами. Некоторые считают, что детям тяжело и они ничего не понимают, и соглашаются, чтобы те занимались чем угодно, кроме слушания Слова Божьего, и находились где угодно, кроме зала молитвенного дома. Другие придерживаются мнения, что дети в церкви не должны мешать взрослым и для этого их надо чем-то занять. Но не будем забывать, что наша святая обязанность – привести детей к ногам Иисуса и позаботиться, приложив все усилия, о том, чтобы они там остались. В этом деле очень важен наш личный пример. Не соглашайтесь на компромисс, предложенный фараоном. Пусть ваши дети будут рядом с вами.

ПОКЛОНЯТЬСЯ БОГУ МОЖНО С ПУСТЫМИ РУКАМИ

«Фараон призвал Моисея и сказал: пойдите, совершите служение Господу, пусть только останется мелкий и крупный скот ваш, а дети ваши пусть идут с вами. Но Моисей сказал: дай также в руки наши жертвы и всесожжения, чтобы принести Господу, Богу нашему; пусть пойдут и стада наши с нами, не останется ни копыта; ибо из них мы возьмем на жертву Господу, Богу нашему; но доколе не придем туда, мы не знаем, что принести в жертву Господу» (Исх. 10:24-26). «Идите налегке». Это предложение также было выгодным: израильтяне, не взяв с собой ничего, обязательно вернулись бы назад.

Это – актуальный вызов и серьезное искушение для каждого из нас. Мы должны «приносить» Богу себя, наших детей, и все, что у нас есть. Бог повелел: «Пусть не являются пред лицо Мое с пустыми руками» (Исх. 34:20). Невозможно поклоняться Богу с пустыми руками. Наше поклонение должно иметь материальное выражение. Десятины, приношения, пожертвования – это также часть нашего поклонения Господу. Мы поклоняемся Творцу в знак благодарности за удивительные и обильные благословения, которые получаем от Него. Бог никогда не требует от нас того, чего у нас нет. Он просит поклоняться и служить Ему, возвращая часть того, что Он нам дал.

Если мы поклоняемся Богу «налегке», с пустыми руками, – это означает, что мы приняли предложение «фараона», пошли с ним на компромисс. Бог достоин всего. Насколько то, что мы приносим Господу, что возвращаем Ему во время поклонения, достойно Его?

Моисей отказался от компромиссных решений. Только полное посвящение и послушание привело к полному освобождению народа от египетского рабства. Сегодня только полное послушание Богу освобождает нас от власти духовного Египта. Компромисс недопустим в духовной жизни.

Покинули ли мы Египет? Достаточно ли далеко ушли от «фараона»? С нами ли наши дети? С чем мы приходим к Господу? Всецело ли поклоняемся и служим Ему? Слушая Слово Божье, позволяем ли Святому Духу преобразовывать наше сердце? Когда же выходим из церкви, видят ли другие, что мы – с Иисусом?

Пусть Господь поможет нам вовремя понять и принять то, что компромисс в вопросах веры и нравственности недопустим и крайне опасен. Отстаивайте Истину, избегайте духовных компромиссов, внимайте голосу совести и слушайте Бога, «голос любви, веры и надежды».

Святослав
Музычко

«ОХОЛОНЕ ЛЮБОВ БАГАТЬОХ»

Останнім часом сатана нападимо на кожного віруючого і на Церкву Божу. Йому достатньо забрати у Божого народу те, без чого він перестав бути Божим народом. Це – любов. Сповідуючи Божі істини без любові, християни перестануть бути християнами.

Вурику Матв. 24:1-14 ми читаємо про ознаки Другого приходу Христа і кінця віку. У відповідь на запитання учнів Ісус перераховує ці ознаки: голод, землетруси, хвороби, гоніння за віру й багато іншого. І основна ознака останнього часу, про який говорить Христос: «Через поширення беззаконня охолоне любов багатьох. А той, хто встоїть до кінця, буде спасений» (Матв. 24:12, 13).

Найбільше про любов говорить розділ 13 Першого послання до коринтян. Попередній і наступний розділи цього послання описують дари Святого Духа. Чому там, де йдеться про дари Духа, згадано про любов? У церкві Коринта почалися суперечки про те, який дар кращий і важливіший. Апостол Павло пише християнам Коринта: «Деяких Бог поставив у Церкві: по-перше – апостолами, по-друге – пророками, по-третє – вчителями; потім – чудеса, тоді – дари оздоровлення, допомоги, управління, знання різних мов. Чи всі апостоли? Чи всі пророки? Чи всі вчителі? Чи всі творять чудеса? Чи всі мають дари оздоровляти? Чи всі мовами говорять? Чи всі пояснюють? Тож ревно дбайте про більші дари; а далі я вам показую ще кращий шлях» (1 Кор. 12:28-31). Далі апостол говорить про «ще кращий шлях» – про любов. Якщо любові немає, марним буде будь-яке служіння чи набуття знань.

«Тепер залишаються ці три: віра, надія, любов; та найбільша з них – любов» (1 Кор. 13:13). Ворог прагне забрати у християн любов. Утрата любові, за словами апостола Павла, – найбільша втрата, адже любов – це суть християнства.

Наше єство недосконале. Ми часто чуємо не те, що нам хочуть сказати, і

бачимо не те, що нам показують. Те саме іноді відбувається з нами, коли ми читаємо Слово Боже. Апостоли також були недосконалими. У 13-му розділі Євангелія від Івана описана остання зустріч Ісуса з учнями перед Його розп'яттям. Він багато хотів їм сказати, знаючи, що їхня віра піддається великому випробуванню: «Знову й знову запевняю вас, що раб не більший від свого пана, як і посланець не більший від того, хто послав його. Якщо це знаєте, то ви блаженні, коли це виконуєте. Не про всіх вас кажу. Я знаю, кого вибрав, але щоб збулося Писання: Хто хліб споживає зі Мною, підняв проти Мене свою п'яту. Тепер кажу вам, ще перед тим, як це станеться, щоб коли воно станеться, ви повірили, що то Я» (Івана 13:16-19). Христос говорить учням про зрадника, для того щоб вони зберегли віру. Проте учнів цікавило тільки те, хто був цим зрадником.

Якщо один із 12 учнів – зрадник, чи легко буде їм у подальшому довіряти одне одному? Ні, взаємини обов'язково постраждають. Ісус бажає об'єднати учнів, щоб їхня віра зміцніла, незважаючи на майбутні випробування, а в стосунках одне з одним не було недовіри: «Я з вами буду недовго. Будете Менешукати, і як Яказав юдеям, – куди Я їду, ви не можете прийти, – те й вам нині кажу. Нову заповідь даю вам: Любіть один одного! Як Я полюбив вас, щоб і ви любили так один одного» (Івана 13:33, 34). Ісус говорить учням про любов. Однак Петра цікавить інше: «Господи, куди Ти їдеш?» (в. 36).

Чим відрізняється наша підготовка до Вечері Господньої від підготовки до Другого приходу Христа? Ми готуємося до Вечері Господньої так само, як

до суду Божого. Ми сповідуємо свої гріхи, каємося і просимо про прощення. Щодня, перед тим як лягти спати, ми робимо те саме. Ми завжди повинні бути готові до зустрічі з Христом.

ЛЮБЛЯЧІ ЛЮДИ

«Через поширення беззаконня охолоне любов багатьох. А той, хто встоїть до кінця, буде спасений» (Матв. 24:12, 13). У наступних розділах Євангелія від Матвія Ісус пояснює у притчах, як зберегти любов. У цьому Євангелії часто звучить заклик: «Пильнуйте!» Пильнуйте, щоб зберегти любов і не дати їй охолонути. У жодному разі не хочу применшити значення суботнього дня, але якщо ми продовжимо дотримуватися суботи, але втратимо любов, яка нам користь від дотримання суботи?

«Хто ж є вірним і мудрим рабом, що його поставитиме пан над своєю челяддю, щоб вчасно дати їм їжу? Блаженний той раб, якого пан, коли прийде, знайде, що він так робить. Запевняю вас, що він поставитиме його над усім своїм маєтком. А коли той злий раб скаже у своєму серці: Мій пан запізнюється! – і почне бити своїх товаришів, а їсти й пити з п'яницями, то прийде пан того раба в день, у який не сподівається, і в годину, якої не знає; розітне його навпіл і визначить його долю з лицемірами; там буде плач і скрегіт зубів» (Матв. 24:45-51). У чому була проблема невірного раба? У невмінні рахувати? На перший погляд здається, що так. Однак Ісус каже, що раб був злий. **Ставши керівником, він, бувши злим, не виконав доручення господаря, тому що не мав любові ні до своїх товаришів, ні до свого пана.**

У притчі про десять дів ми читаємо про те, що п'ятю дівам не вистачило оливи. Без оливи немає вогню. Для чого потрібен світильник? Щоб світити. Вогонь – це любов. Без оливи, вливу на серце Духа Святого, не буде любові, не буде світла, яке ми повинні поширювати. П'ять дів не освітлювали шлях Нареченому. І Він, Христос, сказав їм: «Я вас не знаю».

У притчі про таланти читаємо: «Подібно, як один чоловік, відходячи, покликав своїх рабів та передав їм своє майно; одному дав п'ять талантів, другому – два, а третьому – один, кожному згідно з його спроможністю, і відійшов. Той, що одержав п'ять талантів, негайно пішов, пустив їх у обіг і заробив ще п'ять; так само той, що взяв два, заробив ще два. А той, що одержав один, пішов і закопав у землю гроші свого пана» (Матв. 25:14-18). Чого не вистачало рабу, який отримав один талант? Він був ошадливий і пунктуальний, але не мав любові. Цей раб був ледачий, а там, де лінь, не може бути любові. Найкраща мотивація для використання талантів – це любов.

Той, хто не використовує таланти, не служить ними Богу, не має любові.

Далі ми читаємо притчу про овець і козлів. Пастир поставив «овець» праворуч, а «козлів» – ліворуч. Чого не вистачало тим, хто був зліва? Христос каже: «*Бо голодував Я, і ви дали Мені їсти; спраглий був Я, і ви Мене напоїли; чужинцем був Я, і ви Мене прийняли; не мав одягу, і ви Мене зодягли; хворів, і ви Мене відвідали; у в'язниці був Я, і ви прийшли до Мене! Тоді озвуться до Нього праведники, кажучи: Господи, коли ми бачили Тебе голодним і нагодували або спраглим і напоїли? Коли ми бачили Тебе чужинцем і прийняли або нагим і зодягли? Коли ми бачили Тебе хворим або у в'язниці, і прийшли до Тебе?» (Матв. 25:35-39). Праведники навіть не помітили, що зробили стільки добра, тому що вони робили це з любові. Любов – велика рушійна сила. Тим, хто стояв з іншого боку, не вистачало любові. У цих притчах Господь говорить: «Любіть, бережіть любов, зберігайте її, пильнуйте!»*

ЩО ТАКЕ ЛЮБОВ?

«Дітоньки, хай ніхто вас не вводить в оману. Хто чинить правду, той праведний, як праведний Він. Хто чинить гріх, той від диявола, бо диявол грішить від початку. Тому з'явився Божий Син, щоб знищити діла диявола. Кожний, хто народився від Бога, не чинить гріха, бо Його зачаток у ньому перебуває; він не може грішити, бо народжений від Бога. Так виявляються Божі діти і діти диявола: кожний, хто не чинить істини, той не від Бога, як і той, хто не любить свого брата. Бо це та звістка, яку ви чули від початку: щоб ми любили одне одного; не так, як Каїн, що був від лукавого й убив свого брата. З якої причини він убив його? Бо його діла були злі, а діла брата – праведні. Не дивуйтеся, брати мої, коли світ вас ненавидить. Ми знаємо, що ми перейшли від смерті до життя, бо любимо братів. А хто не любить брата, той перебуває в смерті. Кожний, хто ненавидить свого брата, той убивця. А ви знаєте, що жодний убивця не має в собі вічного життя, яке б у ньому перебувало. Ми пізнали любов з того, що Він поклав Свою душу за нас; і ми маємо класти душі за братів. А хто має багатство світу й бачить, що його брат у нестатках, та зачинає своє серце від нього, то як же може Божя любов перебувати в такому? Дітоньки мої, любимо не словом та язиком, але ділом та правдою!» (1 Івана 3:7-18). Як визначити, що ми не від диявола? За словами апостола, той, хто не любить брата свого, так само грішить, як перелюбник, злодій, убивця або ідолопоклонник. Господь не дозволив нам судити, хто любить, а хто ні. У Божих очах однакові і той, хто ненавидить брата, і перелюбник, злодій і вбивця. «Бо це та звістка, яку ви чули від початку: щоб ми любили одне одного; не так, як Каїн, що був від лукавого й убив

свого брата. З якої причини він убив його? Бо його діла були злі, а діла брата – праведні» (1 Івана 3:11, 12).

Іван пише, що «так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина» (Івана 3:16). Бог є любов. І ми повинні «віддати душу» за інших, свій час, кошти і зусилля для служіння ближнім, не замислюючись. Це і є любов. Якщо ми служимо людині, яка нам не подобається, яка нам не до душі, це і є любов до «брата свого». Любов живе по сусідству, там, де її потребують.

СВЯТИЙ ДУХ ПОПРОСИТЬ НАС СЛУЖИТИ З ЛЮБОВ'Ю

Усі ми просимо про злиття Святого Духа, Пізнього дощу, і коли Він зіллється на нас, то проникне в наші серця зі Своїми планами і волею. Він не мовчатиме, але попросить нас служити ближнім, віддавати їм час, кошти і піклуватися про них. Чи готові ви прийняти Святого Духа? Адже Він скаже: «Я прийшов, щоб ти став Моїм знаряддям». Чи готові ви дозволити Богу оселитися у вашому серці? Адже Він звершуватиме служіння людям нашими руками, майном і часом. Якщо ні, то не варто дивуватися, чому Дух Святий не зливається на нас, коли ми просимо про це.

Слово Боже відкриває нам, що істина, Закон Божий, і любов не суперечать одне одному. Яку істину приніс на нашу Землю Христос? Бог є любов. Про яку істину говорить Голгофа? Бог є любов. Яку істину ми сьогодні повинні проповідувати світу? Бог є любов. Без любові немає сенсу ні в чому.

«І ми пізнали й повірили в любов, яку Бог має до нас. Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, а Бог перебуває в ньому» (1 Івана 4:16). У що повірили ви? Божа любов дасть вам сили для служіння і стійкість у випробуваннях.

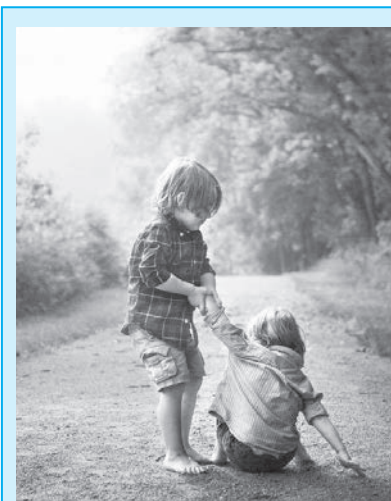
Пильнуйте, зберігайте любов Божу і любіть одне одного, як Христос полюбив вас!

Андрій
Бедратний

«Суббота станет великим испытанием верности, потому что она является главным вопросом истины, который подвергается нападкам. Когда наступит решающий час, тогда между теми, кто служит Богу, и теми, кто не служит Ему, будет сделано четкое разграничение.»

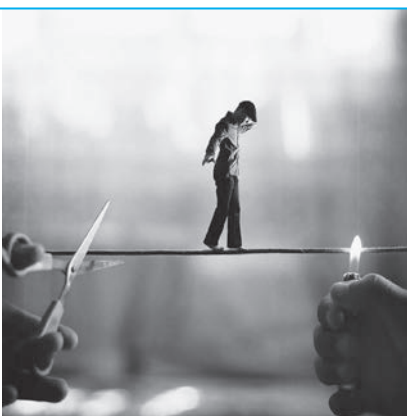
Э. Уайт. Великая борьба. С. 605

Любов
починається
тоді, коли
служимо іншим
людям.

Имейте терпение. Пусть грязь осядет, и вода станет чистой. Тогда правильные действия придут сами собой.

«ХВАТИТ ХРОМАТЬ НА ОБА КОЛЕНА»

«И подошел Илия ко всему народу, и сказал: долго ли вам хромать на оба колена? если Господь есть Бог, то последуйте Ему; а если Ваал, то ему последуйте» (3 Цар. 18:21).

Выражение «хромать на оба колена», употребленное в этом библейском тексте, означает, что израильтяне, современники пророка Илии, сочетали поклонение истинному Богу с культом Ваала. Народ Божий поклонялся истуканам, но не хотел оставлять и «веры отцов». Языческая религия обладает «веротерпимостью»: хочешь поклоняться кроме языческих богов еще и Богу Яхве – пожалуйста. Но Бог говорит, что так не должно быть, что человек должен определиться: либо он с Богом, либо без Него. В этом заключается весть Илии.

Возможно, кто-то из нас сегодня также хромает «на оба колена»: желает поклоняться Богу, но не горит желанием избавиться от пороков, грехов, которые его так сильно привлекают. Совмещать все это невозможно, потому что поклонение Богу – это свет, а культ Ваала – тьма. Что общего у храма с капищами, у света с тьмою?

Когда Илия спросил израильтян: «Долго ли вам хромать на оба колена?», те ничего не ответили ему (см. 3 Цар. 18:21). В свое время Иисус Навин сказал сынам Израиля: «Изберите себе ныне, кому служить... а я и дом мой будем служить Господу» (Ис. Нав. 24:15). Но тогда народ ответил, что будет поклоняться только Господу. Каждый из нас сегодня должен ответить на вопрос, кому он будет поклоняться и служить: Богу или современным божкам, лелея свои грехи.

ОПАСНОСТЬ КУЛЬТА ВААЛА

Что представлял собой культ Ваала и почему израильтяне так охотно восприняли этот культ? «И сказал Илия Фесвятинин, из жителей Галаадских, Ахаву: жив Господь Бог Израилев, пред Которым я стою! В сии годы не будет ни росы, ни дождя, разве только по моему слову» (3 Цар. 17:1). Почему Илия пророчествует о предстоящей засухе? Его слова указывают на господствующий в Израиле культ Ваала. Далее мы читаем о том, что Илия созвал на гору Кармил

пророков Ваала и Астарты («пророков дубравных»). Согласно языческим верованиям тех времен, богиня Астарта была супругой Ваала, а дождь – его семенем. Когда Ваал исполнял свой супружеский долг, шел дождь. Ритуалы-оргии в честь бога-оплодотворителя проводились с участием «священных жриц» – храмовых блудниц, чтобы побудить Ваала вступить в связь с его супругой.

Легко ли принять религию чувственных наслаждений? Такая религия и сегодня привлекает многих. Культ Ваала поощрял блуд. Поклонение истинному Богу несовместимо с каким-либо грехом, и поэтому Господь не мог допустить, чтобы израильтяне участвовали в оргиях, а после этого приходили в Его храм и приносили Ему жертвы. **Сегодня некоторые, избегая откровенного блуда, не считают грехом просмотр порнографических журналов и фильмов. Но то, на что мы смотрим, формирует наше мышление. И мы, сами того не замечая, начинаем хотеть того, что видим. А от мысли до дела – всего один шаг.**

Однако культ Ваала – это не только сладострастные оргии. В праздничные дни и в дни бедствий последователи этого культа приносили в жертву детей. Археологические раскопки подтверждают тот факт, что в жертву приносили детей от двух до шести месяцев. В дни бедствий в жертву приносили сотни детей. Многие матери не были готовы были отдавать своих детей в жертву богам, но не могли не сделать этого. Богатые родители покупали детей у бедных семей и приносили их в жертву. Как Бог мог с этим смириться? Он сказал Своему народу, что так больше не может продолжаться. Израильтяне должны были сделать свой выбор: «Долго ли вам хромать на оба колена?».

ИСТИННЫЙ БОГ

На горе Кармил Господь показал, Кто есть истинный Бог. Если Ваал –

бог, сказал Он, то пусть израильтяне следуют за ним. Но сначала они должны проверить, действительно ли Ваал всемогущ. Может ли он ответить на их молитвы? «И взяли они тельца, который дан был им, и приготовили, и призывали имя Ваала от утра до полудня, говоря: Ваале, услышь нас! Но не было ни голоса, ни ответа. И скакали они у жертвенника, который сделали» (3 Цар. 18:26). Слово *пасах*, переведенное в этом тексте как «скакать», употреблено в стихе 21 в значении «хромать». Возможно, это были ритуальные телодвижения, которыми обычно сопровождалась оргия. Далее читаем: «В полдень Илия стал смеяться над ними и говорил: кричите громким голосом, ибо он бог; может быть, он задумался, или занят чем-либо, или в дороге, а может быть, и спит, так он проснется! И стали они кричать громким голосом, и кололи себя по своему обыкновению ножами и копьями, так что кровь лилась по ним. Прошел полдень, а они всё еще бесновались до самого времени вечернего жертвоприношения; но не было ни голоса, ни ответа, ни слуха» (3 Цар. 18:27-29). Ни ритуальные действия, ни экстаз, ни кровь не возбудили Ваала. Илия не дал языческим жрецам возможности совершить вечернее жертвоприношение. Почему? Потому что следующее средство, к которому они обязательно прибегли бы, – человеческое жертвоприношение, ведь стояла сильная засуха, «бедственные дни». Этого Илия не допустил.

Илия не пощадил ни одного из языческих пророков: «Схватите пророков Вааловых, чтобы ни один из них не укрылся. И схватили их, и отвел их Илия к потоку Киссон, и заколол их там» (3 Цар. 18:40). Если бы они остались в живых, то наверняка бы заявили, что необходимо испробовать самое действенное средство – жертвоприношение детей. Поэтому все языческие пророки были убиты.

БОГ ТРУДИТСЯ НАД КАЖДЫМ ЧЕЛОВЕКОМ

Как Бог трудился над Ахавом? Царь тоже поклонялся Ваалу, и его жена была яркой последовательницей этого культа. Иезавель, услышав от Ахава о том, что сделал Илия, поклялась убить пророка Божьего (см. 3 Цар 19:2). Израильтяне уже сделали свой выбор, Кому они желают поклоняться. Казалось бы, Ахав также принял решение служить живому Богу, но вскоре он поменял свои планы. Суть вести Илии заключается и в том, что пока мы не сделаем окончательный выбор в отношении нашего поклонения, пока мы колеблемся, у нас всегда будет искушение вернуться на старый, проторенный путь греха.

Но Бог не отверг Ахава. Далее мы читаем о войне между Сирией и Израилем (см. 3 Цар. 20). Сирийский царь Венадад отправил к Ахаву послов: «Серебро твое и золото твое – мои, и жены твои и лучшие сыновья твои – мои» (ст. 2, 3). «И вот, один пророк подошел к Ахаву, царю Израильскому, и сказал: так говорит Господь: видишь ли все это большое полчище? вот, Я сегодня предаю его в руку твою, чтобы ты знал, что Я Господь» (ст. 13). Бог не отверг Ахава. Более того, Он пообещал даровать ему победу над врагом. Но когда победа была одержана, пророк Божий сказал Ахаву, что война не окончена, и что через год сирийцы нападут снова. Так и произошло. Но Ахав, одержав с Божьей помощью победу, решает помиловать Венадада и называет его своим братом. За это один из «сынов пророческих» обличает Ахава. «И отправился царь Израильский домой встревоженный и огорченный» (3 Цар. 20:43), но не раскаявшийся.

Спустя некоторое время Ахав по совету Иезавели расправляется с Навуфеем, не желавшим продать царю свой виноградник (3 Цар. 21). Бог не отвергает царя, ждет, когда тот примет решение следовать за Ним. Через три года, когда встает вопрос о военном походе против Сирии, Иосафат, царь Иудейский, советует Ахаву спросить у какого-нибудь пророка, идти ли им войной «на Рамоф Галаадский». Ахав отвечает: «Есть еще один человек, чрез которого можно спросить Господа, но я не люблю его, ибо он не пророчествует о мне доброго, а только худое» (3 Цар. 22:8). «Хромать на оба колена» также означает не желать слушать обличающую нас весть. Нам обычно не нравятся люди, приносящие такие вести.

В 3 Цар. 22 мы читаем о том, что Господь оставляет Ахава и тот гибнет. Израильский царь так и не сделал правильного выбора.

«Я И ДОМ МОЙ БУДЕМ СЛУЖИТЬ ГОСПОДУ»

Прочтем отрывок из книги Иисуса Навина 24:14-16: «Бойтесь Господа и служите Ему в чистоте и искренности; отвергните богов, которым служили отцы ваши за рекою и в Египте, а служите Господу. Если же не угодно вам служить Господу, то изберите себе ныне, кому служить, богам ли, которым служили отцы ваши, бывшие за рекою, или богам Аморреев, в земле которых живете; а я и дом мой будем служить Господу. И отвечал народ и сказал: нет, не будет того, чтобы мы оставили Господа и стали служить другим богам!» Сделал ли избранный народ, правильный выбор? Сделал. Иисус Навин ответил им: «Не сможете служить Господу, ибо Он, Бог святой, Бог ревнитель, не потерпит беззакония вашего и грехов ваших» (ст. 19).

Недостаточно сказать: «Буду служить Богу». Необходимо принять твердое решение делать это, оставив свои многочисленные грехи. Те, кто живет во тьме и получает удовольствие от греха, должны понимать, что за эти удовольствия они заплатят вечной жизнью. Если мы хотим обратиться к Богу, Который есть свет, то не должны участвовать в делах тьмы.

БОЖЕСТВЕННЫЙ СВЕТ

Бог есть свет. Что представляет собой свет как физическое явление? Это видимая часть спектра электромагнитного излучения, которое включает в себя такие виды волн, как инфракрасные, ультрафиолетовые, рентгеновские и гамма-лучи. Видимый нам свет занимает небольшую часть спектра. Бог, Который есть свет, безграничен, и мы видим Его настолько отчетливо, насколько Он желает открыть нам Себя.

Инфракрасные волны используются в приборах ночного видения. Иногда нам кажется, что наши тайные грехи никому не видны. Но мы забываем о такой части Божественного света, как «инфракрасное излучение». Бог видит все и ночью, и днем. Мы ничего не можем скрыть от Него.

Ультрафиолетовые волны нашли свое применение в медицине. Эти лучи убивают бактерии. Божественные «ультрафиолетовые лучи» предназначены для того, чтобы уничтожить греховные привычки, которые в нас живут. Сделать это своими силами мы не можем. Нам нужно обратиться к Божественному свету. Также ультрафиолетовые лучи не проходят через стекло, даже если оно прозрачное. Есть люди, которые кажутся праведными, правильными, в жизни которых все якобы чисто. «Прозрачное стекло», игра в христианство, не позволяет Божьей благодати войти в сердце. Человек должен убрать это «стекло» и позволить Богу трудиться над его сердцем.

Рентгеновские лучи также используют в медицине, чтобы распознать болезнь, тающуюся в организме человека. Если мы хотим служить Богу, истинному Свету, мы должны помнить, что Он видит наше сердце, наши мысли и мотивы. Бог – это Свет, от Которого никуда не скрыться.

Гамма-облучение может исцелить человека от смертельной болезни, но в больших дозах будет смертельно опасным для всего живого. Помните, что произошло с Ахавом.

Бог даровал нам жизнь и время, чтобы мы, освещенные Божественным светом, возрастали в познании Бога и приглашали других принять свет Его Истины. Этот свет сияет над нашей землей с первого дня ее существования и достигает самых отдаленных точек Вселенной. Где бы мы ни были, у нас всегда есть возможность связаться с Богом посредством молитвы.

Сегодня к нам обращена та же весть Илии: «Долго ли вам хромать на оба колена?» Выберем ныне, кому служить: Богу или греху. Господь предлагает нам выбрать свет, жизнь. Он готов исцелить, очистить и освятить нас, и мы будем ходить в Его свете.

Артур
Галстян

«Чтобы начать всплывать, надо как минимум понять, что тонешь. Пока человек этого не понял, он никогда не будет выкидывать то, что тянет его на дно.»

Главное – быть БЛАГОСЛОВЕНИЕМ

Я учусь, чтоб ничего не ждать,
Станет меньше разочарований,
И душа не будет так страдать,
Если кто нарушит обещанье.

Я стараюсь принимать как есть
Всех без задних мыслей и намеков,
В душу силой ни к кому не лезть,
Быть счастливой, пусть и одинокой.

Я учусь свободно просто жить,
Не ища поклонов и признания,
Щедро раздавать себя и быть
Для кого-то другом в испытаньях.

Я хочу быть для людей простой,
Полной благодати и принятия,
А пред Богом быть хочу «пустой»
И разбитой пред Его распятем.

Я учусь любить без «если бы»,
И прощать без «но», и без сомнений.
Главное – мне для кого-то быть,
Пусть и малым, но благословением.

**Маргарита
Коломийцева**

ЕКСКУРСІЯ ПО ЖИТТЮ

Одного разу чоловік вирушив у подорож. Прибувши до однієї країни, він купив путівник по замках, розташованих на островах. Там були вказані дні та години відвідувань, зміст екскурсій і їхня вартість. На одній зі сторінок чоловік побачив спеціальну пропозицію «Екскурсія твого життя». На фотографіях був зображений красивий замок, і йому дуже захотілося в ньому побувати. У путівнику йшлося, що передплату за цю екскурсію не беруть, але обов'язково вимагають узгодити час візиту.

Заінтригований незвичайною пропозицією, чоловік того ж вечора зателефонував і домовився про візит. Біля дверей його привітно зустрів охоронець.

– А решта відвідувачів уже ввійшли?

– Решта? Відвідування замку індивідуальне і послуг гідя ми не пропонуємо.

Він коротко ознайомив відвідувача з історією замку та згадав про всі гідні уваги пам'ятки: картини на стінах, обладунки на антресолях, військові знаряддя в залі під сходами, катакомби і катівні в підземній в'язниці. Завершивши розповідь, він вручив гостю ложку, повну піску.

– Ми не беремо вхідної плати, а вартість екскурсії оцінюємо таким чином: кожному відвідувачу даємо ложку, наповнену дрібним піском, і пропонуємо самостійно прогулятися по замку. Згодом ми зважуємо пісок, що залишився в ложці, і просимо відвідувача оплатити за кожен грам, що розсипався.

– А якщо я не розсиплю жодного грама?

– У такому разі ваше відвідування буде безкоштовним.

Відвідувача здивувала і потішила така умова, і він почав свою екскурсію.

Упевнений у твердості руки, він повільно піднявся сходами, невідвратно дивлячись на ложку. Біля зали обладунків чоловік прийняв рішення не заходити, тому що вітер міг здути пісок, і вважав за краще відразу ж спуститися вниз. Проходячи повз залу з військовими знаряддями, що стояли під сходами, він зрозумів, що роздивитися їх зблизька можна, тільки перекинувшись через перила. Це не було небезпечно, але зміст ложки, напевно, розсипався б, тому він обмежився оглядом зали здалеку.

З тієї ж причини чоловік не потрапив і до підземної в'язниці, оскільки спускатися туди довелося б крутими сходами. Дуже задоволений, він підійшов до місця початку екскурсії, де його чекав охоронець з вагами в руці.

– Дивно, але ви втратили тільки півграма, – оголосив він. – Вітаю, цей візит виявився для вас безкоштовним.

– Дякую.

– Чи отримали ви задоволення від відвідування? – запитав він.

Турист вирішив бути відвертим.

– Чесно кажучи, невелике. Я весь час думаю про пісок і не дивився на всі боки.

– Який жаж! Знаєте, я зроблю для вас виняток. Я знову наповню вашу ложку, тому що такі правила, але забудьте про пісок. Через 12 хвилин прийде наступний відвідувач. Ви повинні встигнути повернутися до його приходу.

Не гаючи часу, чоловік узяв ложку і побіг, кинув швидкий погляд на експонати, спустився до підземної в'язниці, засипавши сходи піском. Там він не затримався, тому що часу було обмаль. Він полетів, як на крилах, під сходи, де, нахилившись, розсипав залишки піску з ложки.

Подивившись на годинник, він зрозумів, що минуло вже 11 хвилин. Часу на огляд знарядь не залишалося, і він знову побіг до виходу, де віддав порожню ложку доглядачеві.

– Ну що ж, без піску, але не хвилюйтеся, адже ми домовилися. А як цього разу? Вам сподобалася екскурсія?

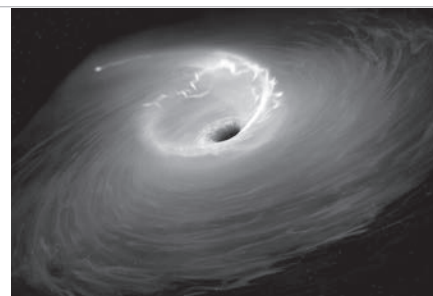
Відвідувач не знав, що сказати.

– Насправді ні, – відповів він, – я думаю тільки про те, як би не запізнитися. Розсипав увесь пісок, але не отримав жодного задоволення.

Є люди, які йдуть по життю, намагаючись ні за що не платити, і не можуть насолодитися цією подорожжю. Інші, які вічно поспішають, швидко втрачають усе і теж не отримують задоволення. Далеко не всі досягають науки життя. Вони вміють вчасно зупинитися у житті. Вони відкривають для себе кожен куточок і насолоджуються кожним моментом. Вони знають, що за все доведеться платити, але розуміють: життя цього варте.

Вы «СОЛНЦЕ» или «ЧЕРНАЯ ДЫРА»?

Любая претензия к миру – от нехватки любви и отдачи. Можно быть «солнцем» и всегда отдавать, а можно – «черной дырой» и только брать. Люди – «черные дыры» берут больше, чем отдают, и при этом всегда обижены на других за то, что те отдают им мало.

Когда в семье или коллективе хотя бы один человек является «черной дырой», другие вынуждены компенсировать это, принося себя в жертву. В такой ситуации можно либо отстраниться и позволить «черной дыре» пройти свой жизненный урок и стать «солнцем», либо пожизненно и безрезультатно приносить себя в жертву. Часто «черная дыра» не видит проб-

лем в себе. Такой человек уверен, что проблема – в других людях. Пока он не поймет, что проблема в нем, улучшений не будет. Когда же он осознает это, простой способ улучшить отношения – спросить другого человека: «Как я должен поступать, чтобы тебе хотелось быть/общаться со мной?» Приглушить на время свое эго и услышать ответ. Это гораздо эффективнее претензий и требований.

Гарантированный способ получать больше – отдавать больше. Но отдавать надо то, что нужно, а не то, что хочется. Если мы будем отдавать только то, что нам хочется, – другие будут эгоистично делать то же самое в отношении нас.

Каждый раз, когда мы критикуем других, – членов семьи, знакомых, сотрудника, государство, церковь, – мы сеем семена раздора. Критика и обличение – разные вещи, их надо четко разделять.

Радостно ли другим людям в вашем присутствии? Что вы привносите в их жизнь?

(* Прим. ред. Черная дыра – область пространства-времени, гравитационное притяжение которой настолько велико, что покинуть ее не могут даже объекты, движущиеся со скоростью света, в том числе кванты самого света.)

Прикасайтесь БЕРЕЖНО

Есть близкие. Есть чужие. Есть те, кто косвенно идет с тобой по жизни, не особо влияя на нее, но по неким причинам присутствуя в ней. Есть те, кто вплотную приближается к тебе и изменяет ход событий в твоей истории. Есть приходящие и уходящие. Одни за мгновение оставляют след в дневнике твоей души, другие, годами присутствуя рядом, не затронут струн твоего сердца.

Невозможно предугадать, кто останется с тобой. Иногда близкие отпуска-

ют твою руку на краю бездны, а совсем чужие внезапно ее подают, чтобы спасти тебя. Можно идти по одной дороге, но смотреть в разные стороны. Можно идти по разным дорогам, но внезапно сойтись на перекрестке судеб.

И никому не дано знать, что произойдет через минуту, месяц, год. **Врываясь в чужую жизнь или даже едва коснувшись ее, оставьте в ней то, что станет другому маяком в самую темную для него ночь. Оставаясь в душе, этот едва ощутимый свет может спустя время разжечь огонь в самый нужный для этого момент, когда, казалось бы, спасения уже нет.**

Будьте добрее, милосерднее, искреннее. Это не слабость и не порок, это сила, которой нет цены. Вовремя говорите дорогим вам людям важные слова, ведь они имеют наибольшую ценность именно тогда, когда их ждут. Говорите важные слова и чужим для вас людям, возможно, через вас к ним обращается Бог.

Все, что так важно сердцу, имеет свой срок годности. Всему свое время: слову – свое, поступку – свое.

Все мы в этой жизни, частично или тесно, переплетаемся друг с другом. Каждое касание к вашей душе, как и ваше к чужой, оставляет след.

**Будьте внимательны...
Прикасайтесь бережно...**

**«Коли ви
щасливі, – ви
насолюдуєтеся
музикою. Коли
ви засмучені, –
ви розумієте
текст. »**

ДВА РАЗНЫХ ЧЕЛОВЕКА

Два абсолютно разных человека Смотрели, как танцует в парке дождь. Один сказал, что дождь – сердечный лекарь, Другой, что дождь – вода, а чувства – ложь.

Потом неожиданно солнце заискрилось, Как будто у небес своя игра. Один сказал, что это Божья милость, Другой сказал: «Замучила жара».

А мимо них прохожие спешили, Мелькали, исчезая, кто куда. Один сказал: «Какие люди злые». Другой спросил «А вдруг у них беда?»

А в парке на земле лежал мужчина, Смотрели люди косо и ворча. Один сказал: «Напился, как скотина» Другой: «А вдруг инфаркт? Скорей врача».

По парку шли влюбленные, казалось, Что ловят каждый взгляд друг друга, вдох... Один сказал: «Уж лучше б не влюблялась». Другой сказал: «Счастливые... Дай Бог!»

И вот уже у входа магазина Застыл один от этой красоты. Другой сказал: «Немытая витрина», А первый любовался на цветы.

А дома: «Посмотри», – она сказала С восторгом у раскрытого окна. А он ответил: «Рама старой стала». Она ему: «Да нет же, там луна!»

Один ворчал на всех вокруг полвека, Другой любил весь мир за солнца свет. Два абсолютно разных человека Живут в одной квартире много лет.

Ирина Самарина

«Господня земля, і все, що на ній, вселенна й мешканці її, бо заклав Він її на морях, і на ріках її встановив» (Псал. 24:1, 2).

У 2012 році, під час навчання в адвентистському міжнародному інституті післядипломної освіти на Філіппінах (Adventist International Institute of Advanced Studies), я почув розмову Дензіла Мак-Ніласа. Ця людина належить до багатой американської сім'ї, а його батько заснував компанію, що виготовляє вантажівки-бетонозмішувачі. Сам Дензіл володіє банком Стерлінг Стейт у Мінесоті. Також його сім'я відома своєю благодійною діяльністю через організації «Мараната» й ASI (Adventist-Laymen's Services & Industries).

Дензіл розповів: коли його батько почав створювати свою компанію, вони повертали десятину і пожертви в кінці року. Він запитав батька: «Хто господар цієї компанії? Якщо Бог, то ми повинні бути вірними управителями, повертаючи десятину з кожної проданої вантажівки». Так вони почали підраховувати десятину щоп'ятниці та повертати її в суботу, а не наприкінці року. Результат був неймовірним: продажі зросли вдвічі, а через деякий час подвоїлися ще раз, і компанія стала найбільшим виробником вантажівок-бетонозмішувачів, зайнявши 75 % ринку.

Потім компанія почала виготовляти сміттєвози, випускаючи новий продукт кожні 30-40 днів. Перш ніж запустити нову модель, вони ставали на коліна і молилися: «Господи, Ти – господар усього. Скільки хочеш, щоб ми принесли Тобі десятин і пожертв?» Коли вони продали свій бізнес, компанія була найбільшою у світі виробником вантажівок-бетонозмішувачів і другим за обсягом виробником сміттєвозів.

Проте не все було гаразд. Коли компанію виставили на продаж,

хтось опублікував про неї в газеті статтю, яка дискредитувала її. Дензіл розповідав: «Було через що занепасти духом. Бувають у житті такі моменти, коли ти запитуєш себе: "Чому це відбувається зі мною?" Однак Той, Хто має все, знає кінець від самого початку. Через дев'ять років вони все-таки продали компанію, але вдвічі дорожче, а потім вирішили віддати Церкві суму, що дорівнювала початковій вартості.

Коли ти отримуєш гроші або цінне майно в результаті власних зусиль, у подарунок або як прибуток від вкладень, то чи не з'являється в тебе відчуття власності? Чи почувашся ти господарем цих ресурсів? Тобі здається логічною думка: «Хіба не Я сам старанно і чесно працював, щоб отримати це»? Однак Біблія навчає іншого. Бог каже: «Якби був Я голодний, тобі б не сказав, – бо Моя вся вселенна й усе, що на ній!» (Псал. 50:12). Псалмист записав те, що зрозумів: «Господня земля, і все, що на ній, вселенна й мешканці її, бо заклав Він її на морях, і на ріках її встановив» (Псал. 24:1, 2).

Бог бажає, щоб ми зрозуміли, що Господар – Він, оскільки Він – Творець, Засновник усього. Якщо ми отримуємо щось у результаті наших зусиль, то тільки тому, що Він дає нам таку можливість.

Хіба не Бог дає нам щодня сили працювати? Хіба не Він підтримує биття нашого серця і дихання наших легень? Хіба не Він наділяє нас талантами та здібностями, щоб ми добре виконували свою роботу? Однак Бог є Господарем не тільки тому, що Він – Творець, а й тому, що Він – наш Спаситель.

Гільермо
Біаджі

УГІ – 20 РОКІВ

Наприкінці листопада минулого року відбулося урочисте святкування, присвячене 20-літтю УАЦВО. Історія Українського адвентистського теологічного та Українського гуманітарного інститутів – прекрасний досвід підтримки та допомоги від Бога, Котрий протягом усього цього часу рясно благословляв розбудову вищих навчальних закладів. «Господа Ім'я прославим із подякою в серцях», – такими словами чоловічий хор УАТІ прославляв Бога. Безліч гостей, працівників УАЦВО, адміністрації УУК та ЄАД, – усі разом створили сімейну атмосферу свята, дякуючи Господеві за чудовий шлях, яким Він вів. Шкільний дитячий хор «Академія мудрості» прекрасно доповнив богослужіння натхненним співом на славу Божу.

В'ячеслав Корчук наголосив на перевазі християнської освіти: «Християнська освіта має базуватися на Слові Божому, на вченні Ісуса Христа. На сторінках Святого Письма ми знаходимо головні засади правильної освіти,

яка виховує людей з біблійними цінностями. Ми докладемо максимум зусиль, щоб кожен студент був всебічно розвинений: інтелектуально, професійно, духовно, фізично. Саме такими Бог бажає бачити усіх людей».

Михайло Камінський, президент ЄАД, передав вітання від керівництва Генеральної Конференції. У своїх роздумах він наголосив на близькості Другого приходу Христа й закликав присутніх щодня готуватися до цієї знаменної події, яка є очікуваною для всіх віруючих.

Служителі Церкви АСД звершили молитву благословення над завідуючими кафедр, просячи, аби Господь дав мудрості й допоміг кожному у важливій праці становленні особистостей.

«*Soli Deo Gloria*», – такими словами наприкінці урочистості хор УАЦВО закликав присутніх віддати хвалу і славу Богу.

Хочеться разом з пророком Самуїлом сказати: **«Аж до цього місця допоміг нам Господь!» (1 Сам. 7:12).**

ВЫ НЕ ДОЛЖНЫ ЗАМЫКАТЬСЯ В СЕБЕ

Вы не должны замыкаться в себе и быть довольными, получив благословение через познание истины. Кто открыл вам истину? Кто показал свет Божественного Слова? Бог дал вам Свой свет не для того, чтобы вы поместили его под сосуд. Я читала об экспедиции, посланной на поиски Джона Франклина. Храбрые мужи покинули свои дома и направились в северные моря, подвергаясь лишениям, теряя голод, холод и бедствия. И если бы они спасли хотя бы одного человека от гибели, их страдания были бы вознаграждены. Ради этого они пожертвовали своим счастьем.

Подумайте об этом и примите во внимание то, как мало мы жертвуем ради спасения драгоценных душ, окружающих нас. Никто не принуждает нас оставить свои дома, отправиться в дальнее и изнурительное путешествие, чтобы спасти жизни погибающих. У наших дверей, вокруг нас находятся мужчины и женщины, умирающие без надежды и без Бога, и все же мы не чувствуем заинтересованности в их спасении, говоря нашими делами: «Разве я сторож брату моему?» Мир восхваляет как героев и мучеников людей, отдавших свою жизнь ради спасения других. Как должны мы, имеющие надежду на вечную жизнь, чувствовать себя, если

не приносим даже маленьких жертв, которые Бог требует от нас для спасения человеческих душ.

**Review and Herald,
14 августа 1888 г.**

Його рука ЗАВЖДИ ВІДКРИТА для мене

Ганна із сім'єю

Коли мені було 10 років, до мого класу перевели дівчинку – світленьку, худеньку, тиху. Її звали Юлією Руленко. У нас тоді були різні компанії, тому наше спілкування не було близьким, доки в 9-му класі її не посадили зі мною за одну парту. Мені стало цікаво, чому вона не ходила по суботах до школи, а в їдальні всі котлети й сосиски зі свинини віддавала мені. Юля розповідала мені про Бога, Старий Завіт і Божі Заповіді. Мені це було нецікаво, і я не розвивала духовних тем.

Тоді я захоплювалася ворожінням, спиритизмом і так званою білою й чорною магією. У моєму житті почали відбуватися паранормальні явища, які лякали мене. Я почала частіше думати про Бога, про потойбічний світ і якось запитала Юлю, куди діваються душі померлих. Відповідь мене шокувала: «Коли людина помирає, її дух повертається до Бога, а вона спить доти, доки Ісус не прийде на Землю вдруге. Немає раю і пекла». Досі пам'ятаю, як співали пташки, світило сонце, а я сиділа збентежена, розуміючи, що мої знання про Бога мізерні. «Покажи мені, де це написано», – скомандувала я. Подруга дала мені Біблію і порадила: «Почни читати з Об'явлення».

Зараз розумію, що це Святий Дух говорив через неї. До цього я починала

читати Біблію багато разів і щоразу засинала, не дійшовши до третього розділу книги Буття. Того дня я прочитала останню книгу Біблії за декілька годин. Це було справді одкровення для мене. Відтоді мій світ уже не був таким, як раніше.

Далі я знайшла книгу Вихід і Десять Заповідей. Бог один, живий; не поклоняйся зображенням; не призывай Імені Бога надаремно; святий день – субота, а не неділя; не говори неправди, не заздри. Це було нове для мене.

Наступного дня я вирішила піти з Юлею до її церкви. І знову Бог точно знав, що вразить мене. Я потрапила на обряд вінчання. Краса, урочистість, таїнство поєднання двох сердець – усе це вразило мене, і я спостерігала, затамувавши подих. Далі я потрапила на молодіжну зустріч, потім – у християнський табір на озеро Світазь, що на Волині. І через рік, 18 грудня 2004 року, ми разом з Юлею віддали свої життя Ісусу.

Відтоді я пододала багато випробувань: неприйняття моєї віри сім'єю, проблеми з парами й іспитами в суботу аж до загрози відрахування. Пам'ятаю, як до мене приїжджала Юля і ми під кабінетом ректора молилися перед тим, як я йшла його переконувати, що адвентисти мають право в суботу не відвідувати університету.

Дуже важким випробуванням виявилися заняття з релігієзнавства. Викладач почав з того, що перші люди на Землі – це українці, що туалетний папір цінніший за Біблію, що Ісус – не Христос, а посланець сатани. Звичайно, терпіти таку єресь і мовчати я не збиралася, тому й отримала «відзнаку» в журналі разом з обіцяною ніколи не скласти залік із цього предмета. Кожне заняття розпочиналося із залякування незгодних з думкою викладача. Я злилася на викладача, але молилася за його серце і мою оцінку за предмет. Коли настав день атестації, викладач забрав у мене залікову книжку і вигнав за двері. У кінці заліку він віддав залікові книжки усієї нашої групи старості. Я з важким серцем відкрила свою і побачила, що мені поставили залік автоматом!

Ще було багато всього: і нестача фінансів, і питання вірності в десятині, відстоювання своїх принципів щодо алкоголю, духовні падіння і розкаяння. Проте мій Бог щодня показує мені, що Він зі мною і моєю сім'єю. Його рука завжди розкрита для моєї долоні. Біблія досі – єдиний світильник для моєї ноги. Саме цього ми з чоловіком зараз і навчаємо нашого сина.

Ганна
Кукелко

Ганна з Юлією

Ганна із сином

Зарплата для ПРАЦІВНИКІВ

Мій друг Макс поділився зі мною своїм досвідом, як Бог допоміг йому виплатити зарплату його працівникам.

«Я і моя дружина віримо, що будувати бізнес потрібно для того, щоб допомагати тим, хто потребує. Суми грошей, що проходять через власника підприємства, більші, ніж ті, що проходять через руки співробітників, які живуть на зарплату. Тому в мене більше можливостей допомагати, ніж у того, чия зарплата майже повністю йде на забезпечення сім'ї. Наприкінці травня й на початку червня багато людей, які перебували в складному становищі, просили мене про допомогу, і я втратив рахунок грошам, які на це йшли. Щодня приходили один-два прохачі. Наближалася середина місяця, а в мене не було грошей, щоб виплатити аванс тим, хто працює на мене (ми платимо працівникам 15 і 30 числа щомісяця).

У понеділок вранці я почав телефонувати клієнтам, у яких були заборгованості, а в другій половині дня вирушив за грошима. Я їхав з одного населеного пункту до іншого, щоб отримати те, що мені були винні, і думав про те, що завтра потрібно виплачувати працівникам зарплату. У вівторок вранці я підрахував кошти і побачив, що мені не вистачає дев'ять тисяч песо. Я розподілив наявну суму між усіма працівниками і залишився винен трохи кожному.

Ця ситуація змусила мене замислитися. Чи правильно я чиню? Так, я

вважаю, що моє підприємство створене, щоб допомагати, і якщо хтось приходить до мене з проханням, я повинен йому дати, але не беручи гроші із зарплат працівників. Сумніви похитнули мою віру. Я намагався не надавати всьому цьому великого значення, але невпевненість залишилася. Чи правильно я вчинив, допомагаючи стільком людям? Мені не подобається затримувати зарплату. Невже Господь не підтримував мене?

О пів на десяту вечора у вівторок мені зателефонував один клієнт з іншого міста і сказав, що його дружина під'їхала до мене, але не змогла знайти мій будинок. Він просив вийти на вулицю і зустріти її.

Я вийшов і побачив, що жінка стукає в двері сусіднього будинку. Побачивши мене, вона підійшла і сказала: «Чоловік передав вам дев'ять тисяч песо». Я усміхнувся і подумав: «Неймовірно, це саме стільки, скільки мені не вистачало для виплати зарплат». Коли я повернувся додому, мій погляд упав на календар і я побачив, що було 14 червня, а зарплату треба видавати тільки наступного дня. Я переплутав дати і почав виплати на день раніше. А Господь виконав Свою обіцянку! Напередодні дня авансу Він послав мені з іншого міста саме ту суму, якої не вистачало! Неймовірно!

У середу, прийшовши на роботу, я видав співробітникам те, що недоплатив, і моє серце було спокійним. Бог усе тримає під контролем. Борг того клієнта був великим, і він міг послати мені будь-яку суму. Однак Бог спонукав його (хоч той не був релігійним) послати мені саме стільки, скільки мені бракувало».

Свідчення Макса підтверджує, що Бог, Володар усього, забезпечує нас, Його розпорядників, у необхідний момент. Макс виконав умову, записану в Посланні до филип'ян. Він був щедрим і підтримував тих, хто просив про допомогу. Він давав, тому що був щасливий поділитися тим, що мав. Чоловік визнавав, що все дає Христос.

Чи буває так, що ти просиш щось у Бога і не отримуєш? Пам'ятай, що Бог – Господар усього і Він тебе забезпечує. Визнай Його панування у своєму житті, присвяти Йому свої фінанси, і Він тебе забезпечить. Господь обіцяв: «Пожиє дає Він для тих, хто боїться Його, заповіта Свого пам'ятає повік!» (Псал. 111:5).

Г. Б.

ЧУДО с лужей

Однажды весенним солнечным утром я спешила на молитвенное собрание в свою общину. Так как я вела это служение, то очень боялась опоздать и поэтому шла ускоренным шагом. Асфальт был сухим, только одна-единственная лужа. Этим ранним утром на улице еще никого не было.

Вдруг я почувствовала сильный толчок в спину и потеряла равновесие. В следующее мгновение я поняла, что падаю именно в эту единственную лужу!

В сознании за считанные секунды пронеслась мысль: «Я упаду, выпачкается моя одежда. Нужно будет возвращаться домой, переодеваться. Я опоздаю на служение!» Мой дорогой Иисус воспринял эти мысли как молитву, и произошло невероятное. Когда мое лицо находилось буквально в сантиметре от зловонной лужи, и по всем

законам физики я должна была упасть, в этот момент меня кто-то поднял.

Я обернулась, чтобы посмотреть, кто меня толкнул, но вокруг не было ни души. Понимая, кто это сделал, чтобы сорвать молитвенное служение, и Кто «поставил на камне ноги мои, и утвердил стопы мои» (Пс. 39:3), я возблагодарила своего Господа. Ибо воистину «Ангел Господень ополчается вокруг боящихся Его» (Пс. 33:8) и «Ангелам Своим заповедает о тебе – охранять тебя на всех путях твоих» (Пс. 90:11).

В то субботнее утро молитвенное служение прошло вовремя и во славу Божию. **Когда ваши мысли и переживания о служении Богу на первом месте, Он совершает чудеса.**

Ирина
Демьяненко

Без Бога так трудно жити

С детства я мечтала стать врачом. Первым шагом к осуществлению этой мечты было поступление в медицинский колледж. Все шло хорошо, мой аттестат понравился приемной комиссии, и на мои слова о том, что я не смогу учиться по субботам, отреагировали спокойно. Меня это очень обрадовало, и я даже не предполагала, что на первом курсе из-за субботы начнутся большие испытания.

Уже 1 сентября завуч мне сказала, что не знает, смогу ли я у них учиться, так как суббота – насыщенный учебный день, и по ее поведению я поняла, что она не хочет идти мне навстречу. Это расстроило меня до слез, было страшно, но я решила двигаться вперед. На первом курсе было действительно нелегко. Каждый предмет, который был по субботам, приходилось сдавать индивидуально каждому преподавателю. Студенты моей

группы помогали мне с конспектами. Молитвы церкви и семьи давали мне силы и меняли отношение преподавателей ко мне.

Большинство преподавателей были доброжелательны, один из педагогов даже не выставил мне пропуски. Но в конце года меня ожидал «сюрприз». Завуч заметила его доброту ко мне, за что он получил выговор и вынужден был выставить 13 пропусков, когда до конца учебного года осталась всего неделя. То, что я смогла «закрыть» все эти темы за такой короткий срок, было настоящим Божьим чудом. Завуч была удивлена, что первый курс я окончила, «закрыв» все пропуски, с хорошими оценками.

Когда я была на втором курсе, произошло еще одно чудо: сменилась администрация колледжа. Новое руководство заверило меня в своей поддержке в случае, если в субботу поставят занятия,

практику или экзамен. Удивительно то, что в моей группе по субботам не было занятий, хотя другие группы учились в субботу.

Самое главное во всей этой истории – педагоги и студенты моей группы узнали о субботе, что вызвало много других вопросов. Мне бы хотелось, чтобы они начали по-другому относиться к Богу, ведь без Него так трудно жить!

Анастасия Котельникова

Важливо навчитися чути Господа

Я народився в простій родині, де знання про Бога обмежувалися відвідуванням церкви раз на рік, на Великдень.

У 2009 році я познайомився з моєю майбутньою дружиною. Мені було цікаво з нею спілкуватися, і я хотів, щоб ми проводили більше часу разом. Проте з невідомих мені причин вона не могла зустрічатися зі мною по суботах. Мене зацікавило: чому? Катерина розповіла, що в суботу вона відвідує богослужіння в Церкві адвентистів сьомого дня. Я не знав, що це за церква, але захотів побачити, куди ходить моя дівчина.

З першого відвідування богослужіння мені сподобалася спокійна атмосфера, що панувала в церкві, і почута проповідь. Я вирішив, що обов'язково прийду ще. Спочатку я відвідував церкву тільки в п'ятницю, але з часом почав ходити щосуботи.

Батьки Катерини опікувалися моїм духовним станом і майже щосуботи запрошували мене на сімейний обід. Ми багато спілкувалися на духовні теми, завдяки чому мої взаємини з Богом зміцнювалися. Біблія відкривала мені істину щодо тих питань, які в мене виникали, зокрема про святість суботного дня. Згодом я зрозумів: якщо Господь відкрився мені в цій церкві, отже, моє місце – тут. У 2011 році я вирішив прийняти хрещення.

Мої батьки були раді, що я відвідую церкву, а не займаюся чимось поганим. Я ж пізнавав нові й нові істини і був щасливий поділитися ними зі своїми рідними. Та не завжди це вдавалося зробити з любов'ю і без сплеску емоцій. Зараз я це розумію і намагаюся відкривати їм Господа тільки з любов'ю.

З шостого класу я мріяв стати архітектором і точно знав, куди буду вступати. Тому після школи став студентом Київського національного університету будівництва й архітектури. Під час навчання мені невідомо було доводитися стикатися з випробуваннями віри. Найчастіше проблеми були пов'язані із заняттями й іспитами, які проводилися в суботу. Завдяки молитві ці питання вирішувалися швидко та просто. Якось черговий іспит мені потрібно було скласти в суботу. Спочатку здавалося, що змінити щось було неможливо: викладач навідріз відмовився що-небудь міняти і не хотів переносити його на інший день. Я ж твердо вирішив, що, незважаючи на результати, на іспит у суботу не піду. Господь пом'якшив серце викладача, і він дозволив мені скласти іспит іншого дня.

Ще студентами ми з Катериною одружилися і завдяки нашим міцним стосункам одне з одним і з Богом змогли

ли подолати багато труднощів і випробувань, пов'язаних з моєю роботою.

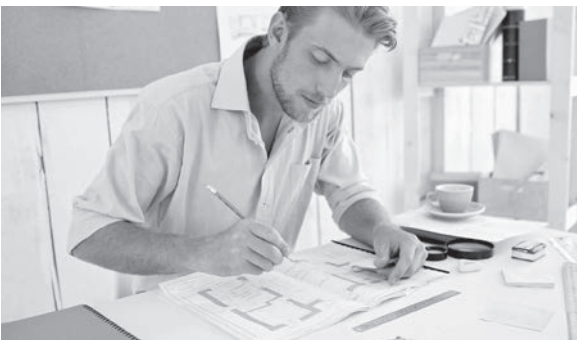
Дуже не люблю бути від когось залежним, тому після закінчення навчання вирішив працювати самостійно, так би мовити, на себе. Через три роки почалися труднощі: кількість замовлень значно зменшилася, знизилася і заробітна плата. Тоді я вирішив: якщо протягом літа не матиму достатньої кількості замовлень, восени намагатимуся потрапити в одну велику архітектурну компанію, робота в якій відкривала великі можливості для професійного зростання. Ми з Катериною ревно молилися про це, і Господь не змусив довго чекати. На початку літа, під час відвідин однієї з лекцій у цій компанії, мене несподівано запросили на співбесіду. Через два тижні я отримав роботу. Як я і припускав, тут мене чекали гарні перспективи.

Через місяць я почав розуміти, що це не те, про що я мріяв: методи роботи компанії не збігалися з моїми принципами. Я дедалі менше часу приділяв сім'ї. Потрібно було щось змінювати. Я зрозумів, що це не те місце, де мені потрібно було працювати, і Господь показав краще. Цим «кращим» стала невелика студія мого приятеля, який запросив мене на посаду керівника, де я працюю і сьогодні. У мене є всі можливості для розвитку, хороший колектив, час на сім'ю та служіння в церкві.

Завдяки цим невеликим життєвим і молитовним досвідам я зрозумів, що, **звертаючись до Бога, не слід зосереджувати свою увагу на проблемах і випробуваннях. Важливіше навчитися чути й розуміти Його відповіді, навіть якщо вони іноді не збігаються з нашим баченням. Довіряйте Богові та слухайте Його!**

Нікіта Булатов

Дощ підкорявся БОГОВІ

Сім'я з двома маленькими дітьми переїхала в іншу країну, відгукнувшись на заклик покинути рідний край і служити Господу в іншому місці.

Нова країна була неймовірно красивою. Однак без автомобіля тут було дуже складно пересуватися. А для сім'ї з невеликими фінансовими можливостями було дорого використовувати службу таксі для численних щоденних поїздок.

Ситуацію рятував лише той факт, що адвентистська школа розташовувалася порівняно недалеко від їхнього будинку. Батьки проводжали дітей до школи, а якщо діти втомлювалися, вони брали їх на руки і йшли далі.

Однак інколи в тій місцевості йшли дощі, і вони були такими, що на думку мимоволі приходила приказка: «Хороший господар навіть собаку в таку погоду на вулицю не випустить». Зливи були дуже сильними. Дорога до школи і назад ставала справжньою проблемою.

Часто і батьки, і діти переживали через наближення дощу, коли їм треба було йти на заняття. Вони щоразу молилися про це. Усією сім'єю вони просили Бога стримати дощ доти, доки діти не повернуться зі школи. Після їхніх молитов відбувалося щось дивне. Дощ слухався Бога. У 95 % випадків дощ не починав лити рівно до того моменту, поки діти не доберуться до школи або не повернуться додому після закінчення навчального дня. Це відбувалося дуже часто.

Одного разу сім'я не могла йти до школи через сильний дощ. Вони сховалися біля входу в будинок і тихо

молилися про цю проблему. Перш ніж вони закінчили молитву, до них підїхала їхня знайома. Вона запропонувала їх підвезти. Дорогою вона розповіла, що відчула непереборне бажання змінити свій звичайний маршрут і раптом побачила їх. Вони відповіли їй, що молилися про це. Її поява була відповіддю на їхні молитви.

За рік ця родина змогла накопичити достатню суму грошей, щоб купити недорогий старий автомобіль. Однак це було досить ризиковано, оскільки у випадку, якщо їм попадеться автомобіль у поганому технічному стані, їм доведеться витратити багато грошей на його ремонт і обслуговування. Знову вони звернулися до Бога за допомогою. Наступного дня ще одна подруга сім'ї дала їм номер телефону, який випадково помітила на машині, виставленій на продаж. Подруга сказала, що, побачивши цей автомобіль, відчула: він ідеально їм підійде.

Зовні авто виглядало не дуже привабливо, проте механік запевнив, що двигун дуже хороший. Автомобіль виправдав усі очікування і служив цій родині «вірою і правдою» протягом декількох років. Він став новим «членом сім'ї».

Сім'я часто вирушала на ньому в далекі поїздки. Одного разу вночі, повертаючись додому, вони заблукали. Дорога здавалася темною і страшною, і діти дуже злякалися.

— А чому ми не молимося? — запитали вони через певний час.

— Це хороша ідея, — відповіла їм мама.

Зупинившись на узбіччі темної пустельної дороги, вони помолилися Господу. Розплющивши очі, вони побачили, що біля них зупинилося інше авто. Водій поцікавився, чи все у них гаразд.

— Вам потрібна якась допомога? — запитав він.

— Так, — сказав батько. — Ми заблукали. Нам потрібно знайти дорогу додому.

Чоловік розповів їм, як дістатися до їхнього міста. Вони подякували йому і сказали, що він був посланий їм у відповідь на їхню молитву.

Бог чує наші молитви і завжди турбується про наші потреби. Яким благословенням для цих людей були чудові відповіді на їхні молитви! З якими б труднощами вони ні стикалися, вони молилися.

Якщо сьогодні у тебе є проблеми, помолися про це...

**Лідія
Власик**

Какие книги у вас на ПЕРВОМ МЕСТЕ?

В первом классе я очень любил читать. Сначала это были всевозможные книги о путешествиях, приключениях, позже полюбил фантасти. Книги я просто «глтал», мог читать по одной книге за вечер. Конечно, это не значит, что я читал только беллетристику. Однажды я понял, что книги без мудрого посыла — пустая трата времени. Самая большая опасность подобных книг в том, что после них трудно читать литературу для мозга. Она просто становится неинтересной.

Я рос в христианской семье. Видя, что родители читают Библию, я тоже пытался ее читать, но когда, кроме чтения светских книг, еще и «подсел» на компьютерные игры, Священное Писание стало для меня совсем неинтересным. Позже я добавил в ассортимент книги по саморазвитию и стал совмещать чтение со всякой волонтерской деятельностью. Но меня не оставляла мысль о том, как же читать Библию с радостью, ведь я понимал, что в ней просто бездна мудрости.

Сейчас рад поделиться новостью о том, что теперь с удовольствием читаю Библию, нахожу там различные

советы, которые меняют мою жизнь в положительную сторону. Я окончательно убрал из своей жизни мирские пустые книги, которые отнимали время у меня и моей семьи. Осознавая это, я чувствую себя свободным.

Многие пробовали читать Библию, но мало что поняли. Даже существует миф о том, что это нереально. Я перед каждым чтением Слова Божьего просил Бога объяснить прочитанное, и после чтения многое становилось понятным.

Может показаться, что теперь я читаю только Библию. Священное Писание я читаю утром, когда мозг полон сил. Другие книги я тоже читаю. Мне очень нравятся две книги Э. Уайта: «Желание веков» и «Патриархи и пророки». Они погружают в атмосферу библейской истории и той борьбы, которая происходит в духовном мире между дьяволом и Богом за каждого человека.

Я призываю читать правильные книги, чтобы упражнять мозг, который можно развивать бесконечно.

**Роман
Кошкин**

РІК ЧИСТОТИ

«Пам'ятаю, як зовсім ще дитиною вперше мила підлогу у бабусі в селі. Дуже старалася. Вимила так, що аж дошки сяяли в променях сонця. Покликала бабусю. Вона прийшла, подивилася, потім мовчки підійшла до ліжка, підняла покривало, що звисало до самої підлоги, схилилася на коліна і тихо покликала мене. Я підійшла, також схилилася на коліна біля неї та збентежено подивилася під ліжко. Там, серед пухнастих клубочків пилу і засохлих травинок від ромашки, яку нещодавно сушили, лежав мій капець, який я не могла знайти.

– Якщо прибираєш, завжди прибирай так, щоб там, де не видно, було найчистіше! Добре? – м'яко запитала вона.
– Добре, бабусю».

Часто в нашому житті відбувається те саме. Ми зазвичай дбаємо про «блискучі поверхні» нашого життя, які виставляємо напоказ. А «темні куточки» нашої душі, наше серце забуваємо приводити до ладу, прибирати якісно. Їх же все одно ніхто не бачить.

Нехай 2020 рік буде роком чистоти: у нашій оселі, у наших думках, у куточках нашого життя, які ніхто не бачить.

Покормите ежика

По дороге на работу проезжаю обычную киевскую хрущевку. В окне второго этажа замечаю мальчика, который стоит, приложив к стеклу лист бумаги. На нем большими красными буквами написано: «ПОКОРМИТЕ».

Я останавливаюсь, сердце выпрыгивает из груди. В голове тысячи вариантов ситуаций и развития событий. Мальчика моят голодом. Бьют. Вызвать полицию, социальные службы, звать прохожих, ломать дверь...

Я почти бегу к дому и уже под окном вижу, что пониже под словом «покормите» написано «ежика». Еще ниже – «в кустах». «Покормите ежика в кустах», – просит меня мальчик со второго этажа.

Я останавливаюсь. «Ох, малыш, я бы сейчас тебе рассказала все, что думаю про ежиков, кусты, перенапряжение, усталость, постоянную тревогу, неопределенность, неоднозначность, непонимание, невроз, недосып...» Но я просто пишу в блокноте: «Ежика здесь нет».

Он читает, кивает мне, исчезает на минуту и возвращается с новым листом. На нем написано: «Тогда приходите вечером!»

А я приду... Сколько тех ежей?! Справимся...

Каждому из нас необходимо научиться останавливаться в суете дней, видеть прекрасное, слышать чью-то просьбу, не быть безразличным из-за усталости и множества забот, эмоционального выгорания.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Отримувач: УКУ АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
р/р 26006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Київ

Призначення платежу:
добровільні пожертвування

Актуально. Ґрунтовно. Доказово. Толерантно.

Інтернет-книгарня

BOOKSON

**КНИГА У ВАС ВДОМА –
ЗА ОДИН КЛІК**

+38 (099) 45-595-45 shop@bookson.com.ua www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опіяр, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.